

Teď se dal Tjuri skutečně na útěk. Rázem se zdálo, že je les plný rudých jezdců, kteří na něj mají všichni spadeno. Hnali se za ním a křičeli, aby zůstal stát. To Tjuri samozřejmě neudělal. Strhl koně na stranu a jako blesk vjel do hustě zarostlého mlází v zoufalé naději, že se tak zbaví svých pronásledovatelů.

Ani nevěděl, jak dlouho se hnal stále vpřed, do kopce, z kopce, skrz podrost a houštiny, za zády lomoz a křik. Věděl jen, že nechce být zavražděn jako Černý rytíř s bílým štítem. Po chvíli se ohlédl a zpozoroval, že se mu podařilo získat určitý náskok. To však nemohlo dlouho trvat. Jeho kůň byl unavený, les neprostupný, pronásledovatelů bylo mnoho, a on sám. Vtom dostal spásný nápad. Seskočil z koně, plácl ho po zadnici, takže zvíře pokračovalo dál, sám se rozběhl na druhou stranu a vyšplhal na strom, jak nejrychleji uměl. Ve výšce pak prudce oddechující a bezpečně schovaný v hustém listoví, vyčkával, co bude dál. Viděl, jak pod stromem projelo několik jezdců. Nevšimli si ho. Za nějakou dobu je znovu uslyšel v dálce něco volat. Teprve tehdy se odvážil pohnout a zaujmout poněkud pohodlnější polohu. Dolů však ještě neslezl, protože se bál, aby se jezdcí nevrátili.

Notnou chvíli zůstal Tjuri sedět v koruně stromu, ale rudí jezdci se nevrátili. Les vypadal pokojně a mírumilovně. Ani se nechtělo věřit, co všechno se tu v minulých hodinách událo.

Rozhlédl se kolem sebe a pak opatrně vytáhl dopis, aby si ho dobře prohlédl. Nic zvláštního na něm nebylo vidět: malý, bílý, nestálo na něm nic napsáno. Prostudoval si dobře i tři pečeti, jimiž byl dopis zabezpečen. Na všech třech byla malá korunka, ale jinak vůbec nic neprozrazovalo, jak velký význam dopis má. Tjuri ho zase dobře schoval a náhle si uvědomil, že už jistě bylo sedm hodin. Opřel se o kmen a zavřel oči. Možná právě teď zatroubili Dagonautovi rytíři před kaplí na své rohy, představoval

si. Arman, Foldo, Wilmo a Jusipu možná právě vstávají a jdou ke dveřím, aby je otevřeli... Viděl rytíře stát před kaplí a slyšel, jak oznamují: „Dobré ráno, král Dagonaut vás volá. Vezměte své meče a štíty a následujte nás.“ Snažil se představit si, co se bude dít dál, ale nešlo mu to. Před očima se mu znovu objevil obraz Černého rytíře s bílým štítem, jak mu říká: „Ty musíš být mým poslem.“

Otevřel oči. Kaple se zdála být daleko a noční bdění vzdálenou minulostí. S tím teď již neměl nic společného. Podíval se pod sebe. Snad už jsem v bezpečí, pomyslel si. Slezl dolů a opatrně se vydal lesem. Přitom se stále rozhlížel a špicoval uši při každém nečekaném zvuku.

Netrvalo dlouho a dočkal se překvapení: uviděl svého koně, jak se klidně pase.

„Hodný koníček,“ řekl mu, zatímco se na něj vyšvihl. „Pojď, pojedeme do krčmy. Tam ti dají nažrat, co se do tebe vejde.“

Uvědomil si, že kůň vlastně není jeho.

Pravda! polekal se. Tenhle koník musí zpátky ke svému majiteli.

A rozjel se ke krčmě, kam nakonec dojel, aniž by cestou ještě něco zažil.

7 Útěk

V šenku zrovna krčmář zametal podlahu. Byl teď oblečený, ale čepičku na spaní měl pořád na hlavě. U jednoho stolu blízko otevřeného okna seděli dva muži a jedli. Když Tjuri vstoupil, podívali se na něj oba dva poněkud překvapeně.

„Dobrý bože,“ zvolal krčmář, „cos vyváděl?“

Tjuri si až v tom okamžiku uvědomil, že musí vypadat hrozně zbědovaně. Jeho bílá halena byla špinavá a roztrhaná po všech dobrodružstvích, která uplynulou

